

**“मीठे बच्चे— श्री श्रीको श्रेष्ठ मतमा चल्नाले नै तिमी नरबाट नारायण बन्छौ, निश्चयमा नै विजय छ।”**

**प्रश्नः—** ईश्वरको प्रत्यक्ष रचनामा कुनचाहिँ विशेषता अवश्य हुनु पर्छ?

**उत्तरः—** सदा हर्षित रहने। ईश्वरको रचनाको मुखबाट सदैव ज्ञान रत्न निक्किलदै रहोस्। चालचलन धेरै रोयल चाहिन्छ। बाबाको नाम बदनाम गर्नेवाला चालचलन नहोस्। रुनु, लडाईं झगडा गर्नु, उल्टो सुल्टो खानु... यी ईश्वरीय सन्तानको लक्षण होइन। ईश्वरको सन्तान कहलाउने यदि रुन्छन्, कुनै अकर्तव्य गर्छन् भने बाबाको इज्जत गुमाउँछन् त्यसैले बच्चाहरूले धेरै-धेरै सम्हाल गर्नु छ। सदा ईश्वरीय नशामा हर्षितमुख रहनु छ।

**ओम् शान्ति।** बच्चाहरूको मुख देख्नु पर्छ। यी कुनै साधु सन्त होइनन्, बापदादा र बच्चाहरू हुन्। यसलाई भनिन्छ ईश्वरीय कुटुम्ब परिवार। ईश्वर अर्थात् परमपिता, जसका बच्चा हुन् यी ब्रह्मा, फेरि तिमी हौ ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। उहाँ हुनुहुन्छ विश्वको पिता। त्यसो त सारा दुनियाँका तीन पिता त हुन्छन् नै। एक निराकार बाबा, दोस्रो प्रजापिता ब्रह्मा, तेस्रो फेरि लौकिक पिता। तर यो कसैलाई पनि थाहा छैन। चित्र आदि पनि बनाउँछन् तर जान्दैनन्— यी कहिले आएका थिए? शिवको पनि चित्र छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरका पनि चित्र छन्। तर उनीहरूले के पार्ट खेल्छन्? उनीहरूको नाम किन गाइन्छ... यो कसैले पनि जान्दैनन्। धेरै पढेका पनि छन्, लाखौंको संख्यामा प्रवचन सुन्न जान्छन्। तर तिमी बच्चाहरूको अगाडि जसै केही पनि जान्दैनन्। बिल्कुल नै तुच्छ बुद्धि छन्। बाबा आएर तिमीलाई स्वच्छ बुद्धि बनाउनुहुन्छ। तिमी सबैले केही जान्दछौ। उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ। अहिले नयाँ रचना रचिरहनु भएको छ। नयाँ दुनियाँमा नयाँ रचना चाहिन्छ नि। गान्धीजीले पनि भन्थ्ये नयाँ दुनियाँ, नयाँ राज्य चाहिन्छ। भारतवर्ष नै हो जसमा एक राज्य सत्ययुगमा हुन्छ। केवल सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुन्छ फेरि चन्द्रवंशीको राज्य हुन्छ त सूर्यवंशी प्रायः लोप हुनजान्छ। फेरि भनिन्छ चन्द्रवंशी राज्य। हो, उनीहरूले जान्दछन्— लक्ष्मी-नारायण भएर गए। तर भनिन्छ राम-सीताको राज्य। ब्रह्मा कुनै रचयिता होइनन्। रचयिता एक बाबा हुनुहुन्छ। शिवबाबा रचयिता आउनुहुन्छ, आएर बताउनुहुन्छ— मैले कसरी नयाँ रचना रचिरहेको छु। ब्रह्माद्वारा तिमी ब्राह्मणहरूलाई रचिरहेको छु। बाबा सँग अवश्य वर्सा मिल्नु पर्छ। यी साना कुरा पनि कुनैले सम्झे भने २१ जन्मको लागि अहो सौभाग्य। कहिल्यै पनि दुःखी वा विधवा हुँदैनन्। यो कसैको बुद्धिमा पूरा नशा नै छैन। छ धेरै सहज।

**गीतः—** तकदिर जगाकर आई हुँ...

**ओम् शान्ति।** तिमी आउँछौ यस पाठशालामा, कसको पाठशाला हो? श्रीमत भगवतको पाठशाला। फेरि त्यसको नाम गीता राखिदिएका छन्। श्रीमत श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ परमात्माको हो। उहाँले आफ्ना बच्चाहरूलाई श्रेष्ठ मत दिइरहनु भएको छ। पहिले त तिमी रावणको आसुरी मतमा चल्दै आयौ। अब ईश्वर बाबाको मत मिल्छ। म केवल तिमी बाबा होइन। तिमी बाबा पनि हुँ, टिचर पनि हुँ, सदगुरु पनि हुँ। जुन मेरो बन्छन्, भन्दछन् शिवबाबा ब्रह्मा मुखद्वारा हामी हजुरको बन्यौं। प्रतिज्ञा गर्छन् म हजुरको हुँ,

हजुरको नै रहन्छ। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ तिमी मेरो हौ। अब मेरो मतमा चल। श्रीमतमा चलनाले तिमी नै श्रेष्ठ लक्ष्मी-नारायण बन्छौ। ग्यारेण्टी छ। कल्प पहिला पनि तिमीलाई नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनाएको थिएँ। यस्तो कुनै पनि मनुष्यले भन्न सक्दैन। कसैलाई भन्नै आउँदैन। उहाँ बाबाले नै भन्नुहुन्छ मेरो बच्चा मैले तिमीहरूलाई राजयोग सिकाएर फेरि स्वर्गको मालिक बनाउँछु। सत्ययुग हो अल्लाहको दुनियाँ। भगवती, भगवान्लाई अल्लाह भनिन्छ। यस समय सबै उल्टो लट्किएका छन्। चिल आएर ठुँगछ नि। यहाँ पनि मायाले ठुँगछ। दुःखी भइरहन्छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई यी दुःखहरूबाट, विषय सागरबाट क्षीर सागरमा लैजान्छु। अहिले क्षीर सागर त कुनै छँदै छैन। भनिदिन्छन् विष्णु सूक्ष्मवतनमा क्षीरसागरमा रहन्छन्। यो अक्षर महिमाको हो। अब म ज्ञानसागरले तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। तिमी काम चितामा बस्नाले जलेर कालो बन्छौ। म आएर तिमी माथि ज्ञान वर्सा गर्छु। जसबाट तिमी गोरो बन्छौ। शास्त्रहरूमा यी अक्षर छन्, सगर राजाको बच्चा जलेर मरेका थिए। कुरा त धेरै बनाइदिएका छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै कुरा बुद्धिबाट निकाल। अब मेरो सुन। संशयबुद्धि विनश्यन्ती। अब म माथि निश्चय राख त निश्चयबुद्धि विजयन्ती। विजय मालाको दाना बन्छौ। मालाको रहस्य पनि सम्झाएको छु। जसले राम्रो सेवा गर्छ उसको विजय माला बन्छ। सबै भन्दा राम्रो सेवा गर्नेवाला दाना रुद्र मालामा अगाडि जान्छ। फेरि विष्णुको मालामा अगाडि जान्छ। नम्बरवार १०८, फेरि १६००० को पनि माला जोड। यस्तो होइन सत्ययुग त्रेतामा केवल १०८ नै राजकुमार-राजकुमारी हुन्छन्। वृद्धि हुँदा माला बढ्दै जान्छ। प्रजाको वृद्धि हुन्छ भने अवश्य राजकुमार-राजकुमारीको पनि वृद्धि हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ केही पनि बुझेनौ भने सोध। हे मेरो प्यारा बच्चाहरू मलाई जान्नाले तिमीले सृष्टि रूपी वृक्षलाई जान्नेछौ। यो वृक्ष कहिल्यै पुरानो हुँदैन। भक्तिमार्ग कहिले सुरु हुन्छ— यो तिमीलाई थाहा छ। यो हो कल्प वृक्ष। तल कामधेनु बसेकी छन्। अवश्य उनका पिता पनि होलान्। अहिले तिमी पनि कल्पवृक्षको फेदमा बसेका छौ, फेरि तिम्रो नयाँ वृक्ष सुरु हुन्छ। प्रजा त लाखौँको संख्यामा बने र बन्दै जान्छन्। बाँकी राजा बन्नु यो अलि मुश्किल छ। यसमा पनि साधारण, गरिब उठ्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ— गरिब-निवाज म हुँ। दान पनि गरिबलाई गरिन्छ। अहिल्याहरू, कुब्जाहरू, पाप आत्माहरू जो छन् यस्ता-यस्तालाई म आएर वरदान दिन्छु। तिमीले एकदम संन्यासीहरूलाई पनि बसेर ज्ञान दिन्छौ। ब्राह्मण न बनिकन देवता कोही पनि बन्न सक्दैन। जो देवता वर्णका थिए, उनीहरू ब्राह्मण वर्णमा आए, तब नै फेरि देवता वर्णमा जान सक्छन्। तुम मात पिता... गाउँछन् त सबैले तर तिमी अहिले यथार्थमा छौ। यो हो ब्राह्मणहरूको नयाँ रचना। उच्च भन्दा उच्च चोटी ब्राह्मण, उच्च भन्दा उच्च भगवान् फेरि ईश्वरीय सम्प्रदाय। तिमीलाई यति नशा रहनु पर्छ। हामी ईश्वरको नाति-नातिनाहरू प्रजापिताको बच्चा हौं। अनि ईश्वरको बच्चा त सदैव हर्षित रहनु पर्छ। कहिल्यै रुनु हुँदैन। यहाँ धेरै ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू कहलाउने पनि रुन्छन्। खास कुमारीहरू। पुरुष रुदैनन्। रुनेहरूले नाम बदनाम गरिदिन्छन्। ऊ मायाको शिष्य देख्नमा आउँछ। शिवबाबाको देख्नमा आउँदैन। बाबा त सम्झनुहुन्छ तर

भन्नुहुन्न। नत्र झन् तल गिर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो सम्हाल गर। सदगुरुको निन्दा गराउनेले कहिल्यै ठाउँ पाउँदैन। उसले सम्झन्छ मैले राजगद्दी कहिल्यै पाउँदिन। तिमी त सदैव हर्षित रहनु पर्छ। जब तिमी यहाँ हर्षित रहन्छौ तब २१ जन्म हर्षित रहन्छौ। भाषण गर्नु कुनै ठुलो कुरा होइन। त्यो त धेरै सहज छ। कृष्ण जस्तो बन्नु छ। अब सदा हर्षितमुख होऊ र मुखबाट रत्न निकाल्दै राख। म आत्मालाई परमपिता परमात्माको धन मिलेको छ। जो म आत्मामा धारणा हुन्छ। त्यो मैले आफ्नो मुखबाट दान गर्दै जान्छु। जसरी बाबाले शरीर लोन लिएर दान गरिरहनुहुन्छ, यस्तो अवस्था चाहिन्छ। बाबाले बाहिरबाट प्यार त दिनुहुन्छ तर देख्नुहुन्छ यिनको चालचलन बदनामी गर्नेवाला छ भने दिलमा रहन्छ यिनले उच्च पद पाउन सक्दैनन्। बाबालाई सिकायत पनि मिल्छ, ईश्वरीय सन्तान फेरि रुन्छन् किन? इज्जत त यहाँ ईश्वरको जान्छ नि। रुन्छन्, झगडा गर्छन्। खानु नखानु खान्छन्। देवताहरू रोए त अरू कुरा, यी त प्रत्यक्ष ईश्वरको सन्तान रुन्छन् भने के गति हुन्छ! यस्तो अकर्तव्य कार्य हुनु हुँदैन, जसबाट बाबाको इज्जत जाओस्। हर कुरामा जतन हुनु पर्छ तिमीलाई ईश्वरले पढाउनुहुन्छ।

यस समय त जति मनुष्य छन् त्यति नै मत छन्— एक अर्को सँग मिल्दैन। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ यहाँ तिमी बसेका छौ आफ्नो उच्च भन्दा उच्च तकदिर बनाउन। उच्च तकदिर केवल परमात्माले बाहेक अरू कसैले बनाउन सक्दैन। सत्ययुगी सृष्टिको आदिमा हुन्छन् लक्ष्मी-नारायण। त्यो त भगवान्ले नै रचनुहुन्छ। उहाँले लक्ष्मी-नारायणलाई राज्य कसरी दिनुभयो? यथा राजा-रानी तथा प्रजा कसरी भए, यो कसैले जान्दैनन्। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ कल्पको संगमयुगमा नै म आएर लक्ष्मी-नारायणको राज्य स्थापना गर्छु। बाबा भन्नुहुन्छ तिमीहरूलाई राजतिलक दिइरहेको छु। म स्वर्गको रचयिताले तिमीलाई राजतिलक नदिए त कसले दिन्छ? भनिन्छ नि तुलसीदासले चन्दन घोटे... यी कुरा यहाँको हो। वास्तवमा राम शिवबाबा हुनुहुन्छ। चन्दन घोट्ने कुरा होइन। भित्र बुद्धिबाट बाबालाई र वर्सालाई याद गर। मायापुरीलाई भुल। यसमा अथाह दुःख छ। यो कब्रिस्तान हो। मीठो बाबा र मीठो सुखधामलाई याद गर। यो दुनियाँ त खतम हुनु छ। विदेशमा त बम आदि खसाल्छन् त सबै घर भत्कनेछन्, सबैलाई मर्नु छ। किचडा समाप्त हुनु छ। देवताहरू किचडामा बस्दैनन्। लक्ष्मीको आह्वान गर्छन् त सफाई आदि गर्छन् नि। अब लक्ष्मी-नारायण आउँछन् भने सारा सृष्टि सफा हुन्छ। अरू सबै खण्ड समाप्त हुन्छन्, फेरि देवताहरू आउँछन्। उनीहरू आएर आफ्नो महल बनाउँछन्। मुम्बई यति ठूलो थिएन। गाउँ थियो। अहिले हेर के बनेको छ त फेरि यस्तै हुन्छ र अरू खण्ड रहँदैनन्। सत्ययुगमा नुनीलो पानीमा गाउँ हुँदैन। मीठो नदीहरू तर्फ हुन्छन्। फेरि बिस्तारै-बिस्तारै वृद्धि हुँदै जान्छन्। मद्रास आदि हुँदैन। वृन्दावन, गोकुल आदि नदीहरूमा रहन्छन्, वैकुण्ठको महल वहाँ देखाउँछन्। तिमीलाई थाहा छ हामी यहाँ आएका छौं नरबाट नारायण बन्न। केवल मनुष्यबाट देवता पनि न भन। देवताहरूको त राजधानी हो नि। हामी आएका हौं राज्य लिन। यसलाई भनिन्छ नै राजयोग। यो कुनै प्रजा योग होइन। हामीले पुरुषार्थ गरेर बाबाबाट सूर्यवंशी राज्य लिन्छौं। बच्चाहरू सँग दिनहुँ सोध्नु पर्छ— कुनै भूलचूक त गरेनौ? कसैलाई दुःख त दिएनौ? डिस-सर्भिस त गरेनौ? थोरै सेवामा थाक्नु छैन। सोध्नु पर्छ सारा दिन के गन्थौ? झुटो

बोले त गिछौं। शिवबाबा सँग केही छिप्न सकदैन। यस्तो नसम्झ- कसले देख्छ? शिवबाबाले त तुरुन्तै जान्नुहुन्छ। त्यसै आफ्नो सत्यानास गर्छन्। सत्य बताउनु पर्छ, तब नै सत्ययुगमा नाच गछौं। सच तो बिठो नच... खुशीमा धेरै हर्षित मुख रहनु पर्छ। हेर स्त्री पुरुष छन्। एउटाको सौभाग्यमा स्वर्गको बादशाही होस्, दोस्रोको भाग्यमा न हुन पनि सक्छ। कसैको सौभाग्य हुन्छ जसले दुवै लगन गाँठो बाँध्छन्, हामी ज्ञान चितामा बसेर सँगै जान्छौं।

तिमी बच्चाहरूले जगदम्बा माँको जीवनीलाई जान्दछौ र अरू कसैले ८४ जन्मलाई मान्दैनन्। उनीको हातहरू धेरै देखाएका छन्। मनुष्यले सम्झन्छन् यी त देवता हुन्, जन्म-मरण रहित छन्। अरे चित्र त मनुष्यको हो नि। यतिका हातहरू त हुँदैनन्। विष्णुलाई पनि ४ हात देखाएका छन्- प्रवृत्तिलाई सिद्ध गर्नको लागि। यहाँ त दुई हात नै हुन्छन्। मनुष्यहरूले फेरि नारायणलाई ४ हात, लक्ष्मीलाई दुई हात दिएका छन्। कहीं फेरि लक्ष्मीलाई ४ हात दिएका छन्। नारायणलाई काला, लक्ष्मीलाई गोरी बनाइदिएका छन्। कारणको केही पनि थाहा लाग्दैन। तिमीले अहिले जान्दछौ- देवताहरू जुन गोरा थिए, द्वापरमा आएर जब काम चितामा बस्छन् त आत्मा कालो बन्न जान्छ। फेरि बाबा आएर उनीहरूलाई कालोबाट गोरो बनाउनु हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

**धारणाको लागि मुख्य सार:-**

- १) मीठो बाबा र मीठो सुखधामलाई याद गर्नु छ। यस मायापुरीलाई बुद्धिबाट भुल्नु छ।
- २) सेवामा कहिल्यै थाक्नु छैन। विजय मालामा आउनको लागि अथक भएर सेवा गर्नु छ। शिवबाबाबाट सच्चा रहनु छ। कुनै भूल-चूक गर्नु छैन। कसैलाई दुःख दिनु छैन।

**वरदान:- एक ज्योतिको पछाडि पुतली बनेर समर्पण हुने करोडौंमा कोही श्रेष्ठ आत्मा भव**

सारा विश्वमा हामी करोडौंमा कोही, कोहीमा पनि कोही श्रेष्ठ आत्माहरू हौं, जसले स्वयं अनुभव गरेर यो महसुस गरेको छ- हामी कल्प पहिलाका उनै श्रेष्ठ आत्माहरू हौं। जसले स्वयंलाई बाबा ज्योतिको पछाडि समर्पण गरेका छन्। हामी चक्कर लगाउनेहरू होइनौ, पुतली बनेर समर्पण हुनेहरू हौं। समर्पण हुनु अर्थात् मर्नु। यस्ता जलेर मर्ने पुतली हौ नि! जल्नु नै बाबाको बन्नु हो, जल्नु अर्थात् सम्पूर्ण परिवर्तन हुनु।

**स्लोगन:-** बाबा मिलनको र सर्व प्राप्तिहरूको मौजमा रहनु नै संगमयुगको विशेषता हो।